Den frie Udstilling

der er en Sær-Udstilling, hvor ikke alle og enhver Kunstner kan faa udstillet, og hvor man hvert Aar møder den samme Skare kendte Navne, har i Aar paa Grund af indre Uoverensstemmelse delt sig i to Grupper, hvoraf den udskilte Del har nedsat sig i Grønningen og kaldes »de udvandredes Udstilling«. Der er desværre ingen kvindelige Kunstnere at finde paa den saa ungdomsfriske og fremtidsmulige Udstilling, hvor saa mange gode og nye Veje er anslaaede, og hvor hver Fugl synger med sit Næb.

Paa »den frie Udstilling« er de kvindelige Kunstnere repræsenterede af følgende dygtige og anerkendte Navne: *S. Holten f. Skovgaard, Johanne Krebs, Elise Konstantin Hansen, Olga Wagner* og *Edith Willumsen.* Hos de fire første møder man egentlig ingen Overraskelser i Aar, men hos Fru Edith Willumsen finder man nogle meget morsomme Arabertyper, udskaarne i Træ, en ung Pigestatuette i Voks, samt to Børneskikkelser, den ene en Patteglut i brændt Ler med de bløde Fødder krummede som en Haand med Fingre og med sine buttede, oprakte Arme og aaben Mund næsten anraabende en om at tage den op, og en dejlig, tykmavet lille Pige, skaaret i Træ, hvis lækre, fede Krop udviser et indgaaende Studie af Hud og Kød.

2den Ophængning paa Charlottenborg.

Dennegang er Malerinderne ogsaa godt repræsenterede, og naar vi samtidig erfarer, at der er tildelt 8 Kunstnerinder Understøttelse, saa kan vi glæde os med dem, og især glæde os over den Vækst, der er i Kvinderne paa Kunstens Omraade.

Af Portrætter maa særlig fremhæves *Carla Colsmanns* meget dygtigt malte Herreportræt, og *Brita Barnekows* fyldige og tiltalende Portræt af Fru I. S., der især varmer ved Inderlighed i Udtrykket; — endvidere har *Anna Munch* et ganske kønt og drømmende Dameportræt, samt *Gustava Grüner* et indsmigrende, men maaske vel sødladent Portræt af Frk. W., og *Tony Müller* en lille Dreng. *Ellen Wilkens,* der har et Portræt af Professor Wilkens, kæmper endnu en Del med de tunge Farver, og synes endnu at søge en bestemt Opgave at fordybe sig i.

En stor Del af de udstillende Kvinder har helliget sig Landskabet, saasom de kendte Navne *Elisabeth Wandel, Marie Thymann, Elisabeth Schiøtt, Marie Luplau* og *Wanda Roose,* og nogle andre mer eller mindre bemærkelsesværdige.

Hvad Blomstermaleriet angaar, er det morsomt at se, hvorledes det giver Kunstnerne rigere og nemmere Lejlighed til Farvestudier, og paa dette Omraade er der flere flinke Forsøg. Er *Mary Goldschmidts* »Blomsterbillede« lidt koldt, *Flora Heilmanns* »Pelargonier« rigelig skarpe og luftløse, saa er til Gengæld *Helga Møllers* 3 Billeder mere mulighedsrige og kraftige, især hendes »Pæoner«; *Mary Havnings* »Azalea« staar flot med sin lyse Farve mod den lyse Baggrund. Bedst er dog *Astrid Holms* »Blaa Blomst«; der er Fremtid i hendes Methode, Farverne virker stærke og brede, et interessant og dygtigt Billede.

Desuden har *Marie Sandholt, Esa Schrøder* og *Kabell Rosenørn* Blomsterbilleder.

Billedhuggerkunst.

Her gør Portrættet sig ogsaa stærkt gældende; det er som om Moderinstinktet hos Kvinden mest holder af at sysselsætte sig med Barnestudiet; og det e rogsaa Gengivelsen

---

Fremtiden at tale til Kvinder om Landets offentlige Anliggender, og vi agter ikke at forsømme vor Pligt i saa Henseende. Men Højskolen skal dog ikke gøres til Fagskole for mandlige og kvindelige Politikere, lige saa lidt som til en Kogeskole, Landbrugsskole eller lignende. Nu som før vil det blive Menneskeslægtens og det danske Folks almindelige Historie, der især bliver foredraget for de unge. Det er det fælles folkelige og menneskelige Liv, vi stadig stiller dem for Øje. Kun derigennem tror vi at kunne give Mænd og Kvinder en sund Forskole til deres Virksomhed i Fædrelandets Tjeneste.

For saa vidt giver Kvindens nye Rettigheder ikke Anledning til væsentlige Ændringer i Folkehøjskolens Maal eller Midler. Men det har dog ikke saa ringe Betydning for vort Arbejde med den kvindelige Ungdom, at Frugterne deraf for Fremtiden vil kunne spores i videre Kredse end før, ja, undertiden komme til at staa deres Prøve i det offentlige Liv for hele Folkets Øjne.

Den Oplysning, Højskolen byder, skal gerne sprede Lys over alle de Livsomraader, hvor dens Lærlinge kommer til at færdes. Men Kilden til vor Oplysning søger vi ikke ude i Verden. Den henter vi hellere fra det indre Liv. Derfor er det Skolens gode Orden: først at oplyse Ungdommen om, hvad der bor i den selv og om Livets evige Maal, for siden at hjælpe den til fra dette Synspunkt at tage virksom Del i det udvortes Liv.

Menneske først — saa Borger! Thi ingen kan give virkelig gode Bidrag til det store Samfunds Velfærd, som ikke af egen Erfaring kender Værdien af det ægte Menneskeliv og derfor attraar at give andre Del deri.

Denne Sandhed vil forhaabentlig blive endnu bedre bragt for Dagen i Fremtiden, naar nu ogsaa Kvinder kaldes til at tage Del i det offentlige Liv.

Skal der naas noget virkelig godt ved, at Kvinderne kommer med i den statsborgerlige Virksomhed, saa bliver det ikke ved at forøge Tallet af de rodløse politiske Agitatorer og heller ikke ved simpelthen at fordoble Vælgernes Stemmetal. Nej, saa maa det være ved, at de ny Stemmer kan give Folkerøsten en bedre Klang, og det sker kun, hvis Kvinderne kan bringe Bud fra Hjemmene med deres sunde Omtanke og varme Hjertelag.

Vi ruster dem bedst til denne Opgave ved fremdeles at gøre Aandslivet og Hjertelivet under hjemlige Forhold til Hovedemnet for vor Tale paa Højskolen. Der bliver kun Velsignelse ved Kvindernes offentlige Virke, naar de ikke drives dertil af Forfængelighed eller Herskesyge, men vil handle efter det gamle Valgsprog: »Jeg er et Menneske, og intet menneskeligt er mig fremmed.« Derfor vil Talen om det grund menneskelige altid berede dem bedst for deres nye Kald.

Selv uden dette Hensyn maatte vi naturligvis blive i det gamle Spor, fordi Folkehøjskolen har et